P. Conrad De Meester, OCD

KOMENTAR MOLITVE:

O MOJ BOŽE, PRESVETO TROJSTVO…

SV. ELIZABETE OD PRESVETOG TROJSTVA

Prijevod s njemačkog: s. M. Jelena od Majke Božje (Kukuljan)
Karmel Božanskog Srca Isusova

Hoćeš li moliti s Elizabetom?

Kada je mlada francuskinja Elizabeta Catez napustila svoj život glazbenice, elegantne putnice i vesele prijateljice da postane kontemplativna redovnica Karmela u Dijonu, bili su mnogi ljudi začuđeni zbog ove novosti: *„To je sigurno zabluda. Zacijelo se radi o njezinoj sestri. Ta Elizabeta je toliko voljela plesati…“*

Ovi ljudi nisu znali da je njeno srce poznavalo samo jednu ljubav: Krista. Elizabeta nije više živjela na ovoj zemlji dulje od pet godina. Oborena od neizlječice bolesti „Adison“, umire 9.11.1906. u dobi od 26 godina.

Elizabeta od Presv. Trojstva (to je sada njeno redovničko ime) ostavila je snažnu poruku. Kada ju je Ivan Pavao II 25. studenog proglasio blaženom u crkvi sv. Petra u Rimu rekao je: *„Našem dezorjentiranom čovječanstvu Elizabeta daje svjedočanstvo o jednoj savršenoj otvorenosti za Božju Riječ u kojoj nalazi sve što daje smisao njenom životu. Mi je se danas usuđujemo predstaviti svijetu. S bl. Elizabetom obasjalo nas je jedno novo svjetlo, jedna nova zvijezda – pouzdana i sigurna.“*

Elizabetina „*Sabrana djela*“ su bogata sadržajem, ali ništa ju nije učinilo toliko poznatom kao njezina molitva:

„O moj Bože, Trojedini, ja Ti se klanjam“

Elizabeta je imala tek 24 godine kada je 21. studenog sastavila molitvu: *„O moj Bože, Trojedini, kojemu se klanjam!“* Toga se dana slavi blagdan prikazanja Marijina. Elizabeta obnavlja svoje redovničke zavjete i dugo moli. Nije to samo jedna lijepa molitva koja je ove večeri „iskočila“ iz njene nutrine, nego sasvim jednostavna jeka neograničenog predanja same sebe. Kao i Marija, ona se bezuvjetno predaje ognju Duha Svetoga, kao žrtva za Boga i za čovječanstvo. Nakon njezine smrti nađen je ovaj tekst napisan na bijednom komadu papira. Radi se o svijetu. Već gotovo jedno stoljeće ima u svim zemljama kršćana koji svakog dana mole s Elizabetom. Odjek je snažan, a svjedoci tome su bezbrojni. Jedan direktor nacionalne banke kaže: *„Svaki redak ove čudesne molitve ukazuje se kao pratioc za praktični život i daje nam odgovor na konkretne zahtjeve svakodnevice.*“ Kralj Baudouin nosi ovu molitvu uvijek kod sebe i moli je svakog dana. Jedna majka pripovjeda: *„Otkada sam je čitala u vašem malom časopisu, molim ovu molitvu svaki dan.“* Jedan biskup tvrdi da mu deset puta na dan dođe na pamet ova ili ona riječ. Jedna sestra aktivnog reda priznaje: *„Jedanput na tjedan ustajem u noći da dugo molim jedan sat. To je moje osobno malo iskazivanje poštovanja Bogu. Jedan sat mi pokazuje smjer kroz tjedan. To ne zna nitko. Gotovo uvijek me vodi Elizabeta. Njena molitva je neizmjerna.“*

Hoćeš li moliti s Elizabetom? Ova pomoć neka te dovede k osobnom kontaktu s Gospodinom. Za Boga koji te ljubi ne može ništa nadomjestiti tvoju molitvu, tvoju prisutnost, tvoj glas. Dobro je da se u tome vježbaš, a da ne postaneš malodušan, sve dotle dok Duh Gospodnji tvoju vlastitu molitvu ne otvori za potrebe čovječanstva i njemu dade Božje dubine.

<u>Neograničena čežnja</u>

Već ujutro zaokupi te tisuću stvari i zahtijevaju tvoju pažnju; tako ti prijeti opasnost da posve zaboraviš Gospodina. Pa ako ti u brzini dođe misao na Gospodina, može se dogoditi da si zbog toga bolno dirnuta kao kada ti dođe jedan posjet u nezgodan čas. Ipak ti se opet brzo dadeš zaokupiti prilikama koje tvoji poslovi zahtijevaju. Radi toga Bog se malo žalosti jer ti si njegovo ljubljeno dijete. On te nikada ne zaboravlja.

O MOJ BOŽE

Unatoč toga nije teško moliti. To je tajna težnja ljudskog srca i tako je jednostavno kao jedan kratki pozdrav: „Bog". Dosta je jedna jedina riječ s nešto malo ljubavi upravljena na Boga, kao između sva prijatelja. S ovom prvom rječju koju kažeš Bogu pogađaš Ga posred srca.

Ova prva riječ Elizabetine molitve je usklik „O", najkraća riječ koja može biti. Ne bi na nju trebalo obraćati pažnju kada se ne bi osam puta ponovljala. Može se više toga upoznati, prepoznati, nego što Elizabeta može izraziti. Ova kratka riječ „O" stoji tu kao neograničeno divljenje Bogu koji nas je prvi ljubio (*1 Iv* 4,9) i kao odgovor ovoj ljubavi i njegovoj isto tako velikoj čežnji. Ta Bog se svakom pojedinom od nas toliko darovao da i mi možemo reći kao i Elizabeta: „moj" Bože! Onaj koji je naš Otac, ljubi me!

„Bože, ti si Bog moj, Tebe ja tražim, moja duša žeđa za Tobom!" (*Ps* 63,2)

TROJEDINI, KOME SE KLANJAM,

Bog nije niti pojedinac, niti istoga oblika. Kao Trojedini On je svijet ljubavi. Apostoli su to spoznali od Isusa. Bog se objavljuje kao Otac i potpuno priopćuje u svojoj „Riječi", u Isusu, Sinu. I od vječnosti vraća se Sin kao savršeni odgovor savršene ljubavi natrag Ocu. Ovaj odgovor izmjenične ljubavi je njihov „Duh". Kakva li ljepota ljubavi u Tebi, o moj Bože, Tri u jednome! Ja Ti se klanjam!

Isus je to razumio i živio sve do dna svoje duše. Mi naprativ stojimo tek na početku. *„Boj je veći od našega srca."* (*1 Iv* 3,20) On je također veći i od našega razuma. Ljudske riječi i ideje su nepotpune i ograničene. Ipak ih je Isus primijenio da nam govori o Bogu: one pokazuju ispravan smjer i stvarno izražavaju nešto što naša i njegova molitva u sebi nosi.

Nijedna naša riječ neće izmaći Očevoj pažnji koji čuje i vidi i u skrovitosti (*Mt* 6,6). Svaka riječ molitve je za Njega kao prva riječ koju malo dijete tepa, a koju njegova majka sva očarana čuje i razumije. Dakle, dobro je ako ja na taj način s vremena na vrijeme govorim sa „svojim" Bogom. Vrlo je mudro započeti svoj dan „u Ime Oca i Sina i Duha Svetoga", a tako ga i završiti te kod toga učiniti znak Križa Isusova. Kada se ja otvorim blještavom svjetlu koje proizlazi iz Križa Uskrsnuloga, svaki put uranjam u Trojedinoga Boga. Ovi trenuci pospješuju klimu Njegove Prisutnosti tijekom dana i u meni stvore noćni mir u kojem „moje srce bdije". Nije dobro biti sam.

POMOZI MI DA SASVIM ZABORAVIM SEBE

Evo! Pa i žena kao Elizabeta, koja je velikodušna i kao Marija obasuta milošću, nije dospjela dotle „da sebe sasvim zaboravim". Ne sanjajmo, ona je također nepotpuna. Stoga je njen krik bespomoćnosti i pouzdanja: POMOZI MI!

Što da kažem o moj Bože? Ako se oganj moje ljubavi i želi rasplamtjeti, bit će njegov plamen vrlo brzo pokriven zelenim i vlažnim lišćem moga ranjenog srca uslijed mojih

nezasićenih želja i mojih brojnih rastresenosti. To je jedan crni dim koji se diže i spušta. Ja, nesretan čovjek, kliče sv. Pavao, *„tko će me osloboditi? Hvala Bogu po Isusu Kristu Gospodinu našem!“* (*Rim* 7,24)

I DA BUDEM U TEBI

To „potpuno zaboravljanje same sebe“, čemu se Elizabeta nada, to nije cilj sam po sebi, nego stoji u odnosu „na prisutnost Trojstva“ u kojem bi htjela stanovati da trajno bude u Njemu.
To ona tumači svojoj sestri Guiti, jednoj majci i domaćici, komentirajući riječ Isusovu: *„Ostani u meni, i to ne samo nekoliko časaka, par sati koji prolaze, nego ostani trajno i to iz običaja. Ostanite u meni, molite u meni, veličajte u meni, ljubite u meni, trpite u meni, radite i djelujte u meni. Ostanite u meni da vam svaki čovjek i svaka stvar bude na raspolaganju.“*

NEPOMIČNA I U POTPUNOM MIRU KAO DA MOJA DUŠA VEĆ BORAVI U VJEČNOSTI

Kod kršćana kojima se sv. Pavao obraćao radilo se isto tako o laicima koji su bili zaposleni sa svjetskim poslovima i prilikama. Unatoč toga hrabrio ih je Pavao da ostanu „ukorijenjeni“ u Kristu (Kol 2,7). Duboko korjenje posreduje stabilitetu, donosi sok i snagu i sve se dalje širi. *„Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda“*, kaže Isus (Iv 15,5). Dok tvoje grane daju svoje plodove, mora tvoje korjenje utonuti u Boga.

NIŠTA NE TREBA SMETATI MOME MIRU, NITI ME OD TEBE UDALJITI.

O moj mir, koji je tako brzo ugrožen i razoren! Jedna kriva riječ, jedna zaboravljivost i već sam dirnuta u svoju osjetljivost. Elizabeta sa svojim strastvenim temperamentom, nalazeći se u dobi od 18 godina priznaje: *„Kada moram primiti koju nepravednu opasku, osjećam kako kuha krv u mojim žilama i cijelo je moje biće revoltirano“*. Ali umjesto da pokaže mrzovoljasto lice, ona postaje jedna od onih koji uspostavljaju mir (Mt 5,9); čim je utonula u Boga. *„Isus je bio kod mene i na dnu svoga srca sam čula Njegov glas pa sam sada sve spremna podnositi iz ljubavi prema Njemu.“* Molitva i život ne mogu biti odijeljeni jedan od drugoga na odijeljenim područjima. Tvoj *„duhovni život se odvija i razvija na isti način u kuhinji, u stambenoj prostoriji, u kancelariji i u ateljeu, na sportskom igralištu i mjestu počinka, u školi i u zajednici.“* Brat Lovro od Uskrsnuća, „mističar“, je to dobro razjasnio. On je našao Boga jednako kod svog teškog posla lao i pred Presvetim.

O MOJ NEPROMJENJIVI,

Kao vječni Bog, Gospodin je vjeran kao stijena na koju se možeš osloniti. Elizabeta to tumači Guiti koju dnevne brige za njezino domaćinstvo ne ostavljaju na miru: *„On je nepromjenjivi, Onaj koji se nikada ne mijenja. Onte i danas tako ljubi kao što te je ljubio i jučer i kao što će te sutra ljubiti. Pa i kada si mu zadala bol misli nma to da jedna neizmjernost izaziva drugu i da ponor tvoje bijede, mala Guite, privlači ponor Njegova milosrđa!“* Kolika dinamika leži u Elizabetinoj molitvi u težnji da bez prekida bude budna. U našoj tromosti padamo u nemir gledajući ovu radosnu ženu koja je oduševljena i zanesena vječnom ljubavlju: *„Ja bihželjela svake minute potpuno živjeti“*, kaže on. Kod ove Božje proročice su intenzivnost , postojanost i radikalizam temeljno držanje koje se razvilo u čežnju za nepromjenjivom ljepotom, koja se izdiže nad svakom zemaljskom ljepotom koja tako brzo uvene.

SVAKA MINUTA NEKA ME UVEDE SVE DUBLJE U TVOJE OTAJSTVO

Elizabeta je stara 20 god. kad priznaje: *„Ja toliko ljubim ovu tajnu Presvetog Trojstva da je to dubina u kojoj se sva izgubim!“* Na svojim izletima u brda vidjela je ponore, no ovaj ponor nema u sebi ništa zastrašujućega, nego sve na njemu privlači. To je ponor pun ljubavi i što se više u njega silazi, to vas više poziva da Ga ljubite. *„On čini u mojoj duši ponore i to ponore koje samo On može ispuniti i zato me uvodi u duboku tišinu iz koje ja uopće više ne bih željela izroniti.“*
Svakako, tisuće stavri su tu. Mi moramo raditi, organizirati, održavati dobre odnose, jesti, spavati. Ne može se uvijek biti svjestan Božje Prisutnosti i Njegova djelovanja u nama, primjećuje Elizabeta. To nam ne dozvoljava slabost naše naravi da uvijek budemo upravljeni prema Bogu, a da se ne odvraćamo od Njega.
Ti doduše možeš učiti svoju pažnju uvijek iznova usmjeravati prema Njegovoj Prisutnosti. Jedan čitav niz kršćana, zaposlenih, angažiranih, majki i očeva, svećenika, studenata, redovničkih osoba i kontemplativaca koji su pozvani da uvijek drže svjetlo u svojim svjetiljkama, prihvatilo je ovaj dobra običaj da žive u Božjoj prisutnosti koju su otkrili u svojim doživljajima, susretima i zaposlenjima. Elizabeta kaže: *„Ja sve radim s Njim, ili se povučem u samu sebe, ili radim ili sam kod molitve, svuda vidim svoga Učitelja.“*

DARUJ MOJOJ MIR DUŠI

Već u mladim godinama uvjerava Elizabeta: *„Dapače i usred svijeta može Ga se opaziti u tišini svoga srca koje želi da bude samo kod Njega.“* Za nju je to izazov ljubavi, da Ga nikada ne zaboravimo, niti kod večernjih zabava niti na svojim izletima ili sastancima. Ipak i on treba vremena da tako daleko dospije.
„Mnogo mira“, „mir“, „daruj mir“… Tri puta u malo redaka moli Elizabeta za nutarnji mir. Ona ga treba sa svojim žarkim temperamentom od kojega lako lete iskre! Njeni napadaji srdžbe su gorivo drvo za oganj svoje ljubavi. Sa svojom iskrenom odanošću prema ljudima i prema Bogu, čim ona primijeti da je drugima na teret, sve će činiti da bude pravo sunce, zahvaljujući svome nutarnjem Suncu.
Međutim, sa Isusom koji je naš mir (Ef 2,14) može se uvijek iznova dati na put. *„Po krvi Križa Njegova On će u svemu donijeti mir u moje malo nebo“*, piše Elizabeta, *„pa ako i padnem svakog trenutka ja ću se dati od Njega podići s punim pouzdanjem jer znam da će mi oprostiti i revnom svojom brigom opet sve izbrisati.“*

UČINI IZ NJE SVOJE NEBO,

Kao krštena osoba, moliteljica i mistikinja, Elizabeta je prožeta stvarnošću neba u svojoj duši. Iskustvo je ojačalo njezinu kršćansku vjeru. Ta ona je toliko puta naslutila i osjetila razvitak Božje prisutnosti u sebi. *„Čini mi se da sam našla nebo na zemlji. Jer nebo je Bog i Bog, to je moja duša. Onaj dan kada sam to razumjela, u mojoj duši je postalo sve svijetlo.“*
Opaska: Ova svijest neba u duši dolazi u vrijeme kada je kao muzičarka putovala okolo. Ona je elegantna mlada plesačica i obljubljena djevojka. Već u to vrijeme pokušava biti pažljiva i nastoji živjeti po savjetu kojeg je dala jednoj mladoj prijateljici: *„Moramo postati svjesni da je Bog u našoj nutrini i da svuda okolo hodamo s Njime. Tada nikada nismo sasvim obične, pa i kada obavljamo svakodnevne poslove jer ne živi se u tim stvarima, nego se iz njih izlazi.“*

TVOJE DRAGO BORAVIŠTE I MJESTO TVOGA POČINKA

Na koje „mjesto počinka“ misli konkretno? Na Betaniju (Lk 10,38-42), na kuću gostoprimstva u kojoj je Isus našao prave prijatelje – u Martinoj osobi, u njezinom nenadmašivom predanju; u Mariji s tako finim načinom slušanja; u Lazaru, šutljivom, koji je toliko sličan Josipu iz Nazareta.
Već dugo je za Elizabetu Betanija točka povlačenja; za nju, koja je isto tako gostoljubiva i puna predanja prema nutarnjem Gostu. Dok ona živi u bučnom svijetu, uredila si je ova karmelićanka „jednu nutarnju ćeliju“, „jednu malu Betanije“, kao što ona kaže. *„Ne znate li“*, podsjeća sveti Pavao, *„da su vaša tjelesa Hram Duha Svetoga koji u vama stanuje i kojega imate od Boga?“* (1 Kor 6,19)

Pažljiva za Božju prisutnost

Ne, nije to baš dobro da Boga cijelo vrijeme ostavljamo samoga, bez ijednog pogleda, bez ijednog znaka, kao da uopće ne bi bio tu.

DA TE NIKADA NE OSTAVIM SAMOGA

Prema našim ljudskim prijateljima smo tako ljubazni, ne bi li trebalo da smo isti takvi i prema Onome koji će jednoga dana biti mjesto našeg utočišta? Barem ujutro i navečer jedan pozdrav za Njega kakav obično imaš za svoje bližnje, koji su ti ipak manje bliži nego Bog. Kad se radi o Elizabeti , ona je izvan sebe od ljubavi, apsolutno zaljubljena: *„Nikada, nikada Te neću ostaviti tmo samoga!“*

NEGO ĆU I SAMA BITI TAMO,

„Tamo biti“. U kontaktu s Bogom, „u nebu njezine duše“. Kod izvora njezina bića, u uzajamnim odnosima ljubavi. I to „sasvim“ biti tamo. „Ostati“ u Njegovoj ljubavi i založiti sve svoje snage, živjeti onako kako se to od nas očekuje (Iv 15,9-10).
U tome se sastoji svetost: činiti ono što Gospodin od nas želi upravo u ovome času, biti tamo gdje On hoće, predati se evanđeoskim načinom kako bi On to htio i često prihvaćati kontakt s Njime. Elizabeta ponavlja da je to „tako jednostavno“ ljubiti, neprestano ljubiti. Za nju je lakše uvijek ljubiti, nego samo u određenim trenucima. Uskogrudnost smeta predanju.
„Biti tamo sasvim“. Tako kako dovodi do izražaja slika Andreja Rubljov; tri gosta ostavljaju četvrtu stranu praznu da ti dođeš i tamo sjedneš za stol. Budi dobar domaćin, dobra i pažljiva gostoprimka. Što se tiče Elizabete, ona teži za „dijalogom, koji nikada u njezinu srcu ne prestaje“, „zajedništvo s Bogom od jutra do večeri, od večeri do jutra“. A njezin pogled koji je promatrao Presveto Trojstvo, pogađa Isusov pogled kada mu revno i tankoćutno služi u svome bližnjemu.

SASVIM BUDNA U SVOJOJ VJERI,

Naravno vjera. *„Vjera je noga kojom se primičemo Bogu“*, kaže sv. Ivan od križa. Nikada nas ne bi Apostol u Novom Zavjetu mamio krivim nadama. Ovdje kod nas nećemo Boga više vidjeti. I Uskrsnuli Isus se je ukazao samo ograničenom broju svjedoka, da drugi mogu napredovati na solidnom temelju vjere. Ali i apostoli su o tome osvjedočeni da Isus živi i da smo mi pred Bogom prisutni, tako kao što je nevidljivi Bog prisutan u nama, kao

Otac, Sin i Duh Sveti. Ako je Elizabetina vjera uistinu nepokolebiva pa i u najvećim patnjama i na očigled smrti, to dolazi odatle što se ona savršeno prepušta Isusovoj riječi i što je tako često iskusila Njegovu neizrecivu prisutnost. Bila bi nezahvalnost živjeti u jednom stanju letargije (mrtvila), a ne kod potpune svijesti.

POTPUNA KLANJATELJICA,

Četiri puta jedno za drugim ponavlja se u toj molitvi riječ „sasvim" („potpuno"). I u odnosu na štovanje Elizabeta ne zna za mjeru. U predvečerje svoga zavjetovanja piše: Htjela bih da to bude početak jednog čina klanjanja, obožavanja, koje neće u mojoj duši nikada završiti.

SASVIM PREDANA TVOME STVORITELJSKOM DJELU,

To je jedan sažetak objave onoga što je još preostalo u molitvi. Elizabeta nije sastavila samo jednu „lijepu" molitvu. Doduše u njoj se nalazi estetika, ali i teologija, ali ono što je važno to je predanje same sebe. Ona će se „izručiti" „stvarateljskom" djelu Duha koji daje da u njoj raste život Isusov.

Krist, moj život!

Elizabeta je duboko Kristovska. Pripadati „sasvim" Bogu, to znači: biti s Kristom sasvim sjedinjena i biti mu slična. Ako se je i najprije obratila Presvetom Trojstvu, upravila je sada svoj pogled točnije i dugo na Krista. To je normalno. Isus je „život" i Isus je „put" (Iv 14,6) od Oca k nama i od nas k Ocu.

O MOJ KRISTE, KOGA LJUBIM,

Opet „o", i „moj"... i „koga ljubim". Isus je njezino živo očaravajuće sunce. On joj dariva pažnju, njoj koja je tako pažljiva prema Njemu. *„On je tako lijep, ja Ga ljubim strastveno i budući da Ga ljubim, pretvaram se u Njega."* Već s 14 godina moli, kad svoj život posvećuje: *„Isuse, moja duša veoma čezne za Tobom."* To je samo odgovor na ono što Krist kaže: *„Kao što je Otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas."* (Iv 15,9) Kao Očeva ikona i dar prosjači Isus našu ljubav.
Prije obraćenja nije Pavao poznavao Krista. Tek od toga trenutka shvaća on tajnu uskrsnuća i reče: *„Kako još sada živim na svijetu, živim od vjere u Sina Božjega koji me je ljubio i predao se za mene."* (Gal 2,20) Mi možemo reći slično, i ti i ja: *„Ljubio me je. On je uistinu „moj" Krist."*

IZ LJUBAVI RAZAPET,

Elizabeta tumači da se je posvetila Kristu i velikoj Božjoj obitelji „jer je gledala Raspetoga i razumjela muku Njegove duše". Isus nam je pokazao kako daleko ide Božja ljubav. Po zlobi ljudskoj razapet, Isus je ovu nasilnu smrt pretvorio u patničku ljubav. On nam je ostavio odlučujuću poruku: *„Nema veće ljubavi od ove nego kad se dade svoj život za prijatelje."* (Iv 15,13)
Ja vidim Tvoj Križ, Gospodine Isuse, uz ulicu, kod sebe, u crkvi ili na licu onoga koji trpi. Ti mi sasvim tiho savjetuješ da ne biram udobnost, karijeru i čast kao najveće vrednote.

Ti me zoveš da otvorim svoje ruke i šake te primim Tebe sajnog u uskrsnom svjetlu i da Te tada dalje darivam.

JA BIH HTJELA BITI ZARUČNICA TVOGA SRCA,

Da Elizabeta prelazi od Isusova Križa k Njegovu Srcu to je logično jer je Isusovo Srce razlog Njegova Križa. Odgovoriti Isusu ne znači izabrati križ nego ljubav i - u opasnosti, pa i u svakoj situaciji koja razapinje - živjeti.
Elizabeta shvaća svoj život kao dugu razmjenu ljubavi! Mlada žena to naziva „biti zaručnica“, jedan način izražavanja za ljubav, što ona opravdava kratko vrijeme iza učinjene odluke za svoje redovničko zvanje: Zaručnica - što se sve ne naslućuje iz te riječi? Darovana i primljena ljubav! Intimnost, vjernost i apsolutno predanje! To je „srce k srcu“ za cijeli život. To znači biti zajedno, uvijek biti jedan s drugim. To znači opaziti i najmanji znak i najmanju želju, ulaziti u svaku Njegovu radost i dijeliti svaku žalost s Njime. Elizabeta sanja o jednoj intenzivnoj prisutnosti: *„Biti zaručnica znači imati oči na Njemu, znači da su misli Njime obuzete, znači srce od Njega zahvaćeno i u Njega pretočeno, duša puna Njegove duše, puna Njegove molitve, cijelo Njegovo Biće osvojeno i darovano.“* Je li to velikodušnost? Sigurno, a ipak u njezinim očima sasvim nezaslužen dar: *„Zašto me je On toliko ljubio?...“*; *„Ako ja zaostanem, vidim odmah kako On progoni moju dušu.“*

HTJELA BIH TE OBASUTI SLAVOM,

„Kada je Gospodin uzašao k Ocu, bio je okrunjen čašću i slavom.“ (Heb 2,9) Kada Elizabeta promatra Isusa poniznog i lijepog u poniženju i bijedi Njegova Križa, postaje žalosna kod pomisli da On žanje od tako mnogo ljubljene svoje braće i sestara samo ravnodušnost i odbijanje. A to u njoj pojačava njenu revnost.
Ako Elizabeta želi siromašnog Raspetoga obasuti „slavom“, to čini stoga jer je prije kratkog vremena kada je čitala ove riječi sv. Pavla sažela cijeli svoj osobni poziv da postane „Hvala slave“.

HTJELA BIH TE LJUBITI DOK OD LJUBAVI NE UMREM!

Ljubav za ljubav, ljubav za Onoga koji je sve! Svaku pojedinost svoga dana želi Elizabeta živjeti iz ljubavi i umrijeti iz ljubavi isto kao i njezina mala sestra iz Lisieuxa. Ljubiti svakoga čovjeka koga čuje sa svakom riječi koju kaže; u svakom slobodnom trenutku želi se pokloniti Bogu. Ljubiti bez mjere sve dok ne izgubi svoj život, da ga u ljubavi opet zadobije. (Mt 10,39)
Cijelo asketsko držanje Elizabete, kojega inspirira prisutnost Ljubljenoga, obojeno je ljubavlju. *„To je tako lijepo darivati Onoga koga se ljubi“*, kaže ona. *„To sve preobražava.“*

Da li je naša slabost neizlječiva?

Ta moralo je doći tako daleko! Elizabeta je konačno morala reći „ali“… Bog neće nikada biti dosta ljubljen. Ovaj „ali“ izražava jedan zaokret u njenoj molitvi i daje joj novi smjer. Tu Elizabeta udara na svoju nemoć, da ga ostvari svojim vlastitim snagama, pa moli Krista za Njegovo posredovanje:

ALI JA OSJEĆAM SVOJU NEMOĆ I MOLIM TE...

Mi stojimo ovdje pred vječnim problemom traženja Boga. To je problematika kod Pavla, koji od svoga starog modela samoposvećivanja, mora dospjeti do svetosti po Duhu Svetom. To je bila problematika i kod Male Terezije, čija posveta Milosrdnoj Ljubavi je jako prisutna u pozadini ove molitve. Malo pomalo učila je Terezija ostvarenje svojega sna o svetosti očekivati od Milosrdne Ljubavi u koju je stavila dinamično i neograničeno pouzdanje.

Kristova sunčana energija

Elizabeta se je zadržala kod svojih slabosti samo jednom rečenicom. Zašto ostati stajati kod toga, rekla je jednoj prijateljici, kada u svojoj sredini imaš Spasitelja, koji te može očistiti svake minute? Time je ispunila ostatak svoje molitve: izručiti se djelovanju Duha Svetoga. Jednog dana moramo svi mi otkriti sunčanu energiju Kristovu.

... ZAODJENI ME „TOBOM SAMIM“,

Nisu li u ovoj prošnji upadni znakovi navodnika? Elizabeta aludira na svetog Pavla kada kaže: *„Jer svi vi koji ste kršteni, u Krista se zaodjenuste.“* (Gal 3,27) Ovdje se radi o nečem višem nego o vanjskom odijevanju, o ogrtaču koji samo prekriva našu bijedu koja pobuđuje samilost. Kada se otvara Kristu, nastaje stvaran i obostran odnos prijateljstva s Trojedinim Bogom, odnos koji se sve više produbljuje što mu se svjesnije predaje.

MOJU DUŠU UČINI SLIČNU TVOJOJ U SVIM NJENIM POKRETIMA,

Elizabeta moli da je sasvim prihvati u svoje božanske pokrete prema Bogu i ljudima. Ona želi biti Njemu potpuno „slična“, dvije duše u jednoj, jedna u drugoj! *„On treba biti život našega života“*, piše ona, *„duša naše duše, a mi trebamo ostati svjesni Njegova Božanskog djelovanja dan i noć.“*

MENE URONI, MENE PREPLAVI I SEBE STAVI NA MOJE MJESTO,

Ona moli Krista da sebe stavi, postavi na njeno mjesto, u njoj da zauzme čitavo mjesto. Kao neicrpivi izvor, Krist treba postati rijeka koja natapa čitavu zemlju, po predanju Njegovoj Osobi i Njegovom Životu u svakodnevnici. Riječi „uroniti“ i „preplaviti“ daju nam iskaz kako si Elizabeta predstavlja djelovanje Kristovo kao dinamičan, privalačan i neposredan predstojeći događaj. On je rijeka koja je dublja od Atlantskog oceana i Sredozemnog mora koje nije u svojoj mladosti nikada htjela izgubiti pred očima; moćniji nego Rona, Seina i svi oni divlji potoci u bregovima kojima se je tako često divila.
Jednoga dana usklikne Isus: *„Ako je tko žedan, neka dođe k meni i pije“*, i On nam obećaje „bujicu žive vode“ (Iv 7,37-38). No, ti moraš doći k Njemu, približiti se i piti. Tko ne pije, ne posjeduje ništa. Pošto ona pozna izvor, Elizabeta formulira najuvjerljiviji poziv: *„Hrani svoju dušu s veličanstvenim mislima vjere, koje otkrivaju cijelo njezino bogatstvo i cilj za koji ju je Bog stvorio.“* Jesi li jednom dokučila dubinu ljubavi, nepromjenjivu nježnost koja dan i noć lebdi nad tvojom dušom? Dopusti svojoj duši da titra pod dahom milosti!

Izvor je sasvim blizu u tvojoj nutrini. *„On ostaje u nutarnjem središtu vaše duše, da je blago obaspe milostima. Tamo će činiti čudesne stvari.“*

TAKO DA MOJ ŽIVOT BUDE SVIJETLI ODSJAJ TVOGA ŽIVOTA...

„Život“ je riječ koja Isusu s naglaskom ponovno dolazi preko usana. To je također zadnja riječ Elizabete kada umire: *„Ja odlazim k Svjetlu, Ljubavi i Životu.“* Tri ključne riječi sv. Ivana. Ovaj odsjev svjetla za kojim Elizabeta teži ne mora upadati u oči. Možeš ga dovesti do izražaja jednim srdačnim pozdravom, radosno učinjenom uslugom, malom gestom opraštanja, svjedočanstvom svoje vjere. Jedna mlada susestra pripovjedala je o Elizabeti: *„Ona je nekoga razveselila time, što mu je na svoj način predala pismo. Osokolila je nekoga ne govoreći mnogo. Jedanput je dala stostruko. Za nju ništa nije bilo obično, u sve je stavila nešto velikoga. Činila je kao i svi drugi, a ipak ne na isti način kao drugi.“*

DOĐI U MENE KAO KLANJATELJ!

Elizabeta kaže: *„Ja nisam nikada sama. Moj Krist je tu. On uvijek u meni moli i ja molim s Njim.“* Njezina je pažnja intenzivna. „Dođi.“ Sve je u njoj budilo težnju za „stvarateljsko djelovanje“. Dođi, Gospodine Isuse, klanjatelju Očev. Praznina u meni će postati potpuni odjek Tvoje molitve. Dođi klanjati se kao što si to činio rano ujutro ili kasno u noći satima dugo. *„Oče, sveti se Ime Tvoje!“*

KAO IZBAVITELJ, OSLOBODITELJ,

Kao Onaj koji u sebi nosi ljubav, često je puta krivo shvaćen i odbijan. Izbjegava se Njegov pogled i okreće mu se leđa. Sa svojom uobičajenom solidarnošću, Elizabeta pokušava ispravljati ovu opću ravnodušnost svojim molitvenim životom, nudeći Kristu „drago boravište“. U njemu neka On prima hvalu i ljubav. U njemu neka Gospodin nastavlja velikodušni susret opraštanja koje se događa kod svakog Euharistijskog slavlja prikazivanjem Njegove Krvi, „koja se prolijeva za oproštenje grijeha za mnoge.“ Jednoga dana ćemo konačno jedan za drugim morati potražiti utočište kod toga milosrđa.

I SPASITELJ

„Kao kuća Božja, posjedujem u sebi molitvu Isusa Krista“, piše Elizabeta, *„i također je moja zadaća da budem s mojim Učiteljem i Spasiteljem.“* Tako ona sjedinjuje čitav svijet. *„Njegova molitva je naša i ja želim neprestano biti povezana s njom, tako da se okrenem kao mala posuda prema izvoru, izvoru života, da ga onda prenosim na druge duše, da dozvolim da NJEGOVO bezgranično milosrđe sve preplavi.“*

I ti si u svom svagdanjem životu spasitelj s Kristom. Elizabeta to živi intenzivno. *„Ja sam u jednoj dobroj školi“*, piše ona majci, *„On me uči da te ljubim kako te je On ljubio, On Bog koji je posvemašnja ljubav.“* Marie-Louise, jednoj udatoj prijateljici, ona povjerava: *„Ja te ljubim s Njegovim Srcem. S Njegovom dušom ja molim za tebe.“* Kada bi to mogao svaki čovjek reći!

Za Elizabetu prihvatiti Isusov život znači: Njega slušati, Njega gledati i zatim se predati Njegovom Duhu.

O VJEČNA RIJEČI, RIJEČI MOGA BOGA,

Prije dvije tisuće godina je „Riječ“ Božja za nas postala ljudskom riječi. Da li je prestala govoriti? Za naše fizičke uši - da. Ali isto tako kao što postoje oči srca, tako srce posjeduje uši. Na duhovan način čujete glas Isusov kod molitve i zamjećujete kod čitanja Evanđelja.

JA ŽELIM CIJELI ŽIVOT TEBE SLUŠATI,

„Stojim pred vratima i kucam", govori Isus, *„tko čuje moj glas i otvori mi vrata, kod njega ću ući i s njim blagovati, Ja s njim i on sa mnom."* (Otk 3,20) Elizabeta se još jednom poziva na Betaniju, gdje je Marija sjedila do nogu Gospodinovih i slušala Njegove riječi. (usp. Lk 10,39) Od sada Elizabeta stanuje u kući molitve i šutnje gdje ona „cijeli svoj život osluškuje". Kao najmlađa u zajednici ona se često ponaša kao Marta, čuvajući uz to „u svojoj nutrini lijepu šutnju". Tako joj je Krist pokazao kako se može najbolje služiti i Njemu se najviše svidjeti.

Susret s Kristom gotovo uvijek donosi sa sobom osobnu poruku, jedan poziv i jedan konkretan prijedlog. Elizabeta te poziva da urediš u sebi jednu zonu šutnje. Ne dolazi li od nedostatka slušanja do toga, da se veoma tihi Isusov glas, koji govori bez buke riječi tako malo prihvaća? *„Ja šutim, slušam Njega. Tako je dobro od Njega sve čuti (razumjeti), a osim toga ja Ga ljubim."* Pošto ona živi molitvu kao „izmjenu ljubavi", Elizabeta postaje „šutljiva, da bi slušala Onoga koji nam ima toliko toga reći".

HOĆU BITI POSVE POUČLJIVA DA NAUČIM SVE OD TEBE,

Elizabeta tako često naziva Isusa svojim „Učiteljem", da je upravo čudo da ova riječ nedostaje u njenoj molitvi. Ona naglašava time svoju bezuvjetnu pripadnost Kristu, a isto tako svoju jasnu želju da ide u Njegovu školu „gdje se daje poučavati", biti spremnom „upoznati sve" u savršenoj raspoloživosti. Ovo je razlog zašto Elizabeta tako voli Novi Zavjet (knjiga koja ne smije manjkati u njenoj biblioteci!); čita li ga kod službe Božje ili u tišini, ta riječ prodire u najveću dubinu njezina bića i tu donosi, nakon što ju je uvijek ponovno razmislila, prožvakala i probavila, stostruk plod!

Oči srca

No, Elizabeta zna da molitva može ostati bez odgovora ili svjetla („u noćima") i da razmišljanje može postati suhim („u prazninama, nemoćima").

HOĆU U SVIM NOĆIMA, SVIM PRAZNINAMA, SVIM NEMOĆIMA,

Po drugi put Elizabeta realistički predviđa svoju „nemoć". Krist nas neće poštedjeti patnje, kao što Njegov Otac nije uzeo kalež od Njega. Mora li se zbog toga postati žalostan? Osjećaji, misli, prosvjetljenja - sve to nije Bog sam. Već prije nego je postala Karmelićanka upoznala je Elizabeta faze kušnje, tame gdje više nije bila koprena nego jedan debeli zid koji joj je skrivao Boga. No, ona zna: *„Vjera mi kaže da je ON tu unatoč svega, zašto bi bile dobre samo utjehe i slatkoće? To nije ON!"* Ona dakako otvara oči vjere.

Elizabeta naziva vjeru jednim „licem u lice", što nju ispunja čistom radosti da ljubi. Kratko prije njezine smrti kada se nalazi u bolesničkoj sobi, izolirana, u patnji, ona piše Guite svoju „božansku radost": *„Moj život je udaljen daleko od toga da budem slobodna od nemoći. I ja moram svoga Učitelja tražiti, koji se dobro skriva, ali onda ja pobuđujem svoju vjeru i radosna sam da nisam obradovana Njegovom prisutnošću zato da se On može veseliti mojoj ljubavi."*

No, i ovo mora biti rečeno: Elizabetina se vjera kroz česta iskustva Božje prisutnosti, u punini razvila.

„Ja Ga osjećam tako živo u mojoj duši, trebam se samo sabrati da bih Ga našla u svojoj nutrini i to sačinjava svu moju sreću. ON je stavio u moje srce bezgraničnu želju i veliku potrebu za ljubavlju koju samo On može utažiti. On je u meni, ja sam u Njemu, moram Ga samo ljubiti, dozvoliti da budem ljubljena i to uvijek nanovo, kroz sva događanja: u ljubavi se probuditi, kretati se u ljubavi, u ljubavi zaspati, duše u Njegovoj duši, srca u Njegovom Srcu, oči u Njegovim očima."

ŽELIM UVIJEK TEBE GLEDATI I OSTATI U TVOME VELIKOM SVJETLU

Primijetili smo izraz „kroz sve" noći. Više puta se ponavlja to „kroz sve" u jakoj, velikodušnoj ženi, koju ništa ne spriječava u tome da se svidi svome Učitelju. Ostaje na istoj razini, kako je ovdje prikazano „ja želim"! Tri puta prije je rekla „ja hoću", prije nego što je sebi priznala svoju nemoć. U nadi za Kristovom milošću koja će ju zaodjenuti u Njega samoga, ona upotrebljava tri puta „ja hoću". Izbor riječi otkriva intenzitet i ustrajnost traženja: „gledati", „uvijek", „ostati". Ona nikada neće napustiti „ljubljenoga" gdje Krist, sunce živi.
„Kada On nađe moju dušu praznu od svega što ne bi bilo prikladno za ove dvije riječi: Njegova ljubav, Njegova slava - tada ju izabire da bude Njegova zaručnička kuća", piše ona u svojim zadnjih duhovnim vježbama.

O MOJA ZVIJEZDO KOJU LJUBIM,

Kod jednog dubljeg produbljivanja njezine molitve, otkrilo bi se da Elizabeta nema sliku Krista (Sunce) prema kojoj bi On bio gore na nebu (kao što je to slučaj kod Male Terezije kojoj ona puno zahvaljuje na ovom motivu), već je On više u nutrini nje same, sjajeći na „Nebu njene duše". To nju ne spriječava naći Boga, na isti način u prirodi, čovjeku, Euharistiji. Svojoj majci ona objašnjava: *„Ako ti radije misliš da je dragi Bog kod tebe, nego u tebi, onda slijedi poziv svoga srca, pretpostavljajući da živiš u zajedništvu s Njime."* Što se nje same tiče, nosi je njena spontana oduševljenost u molitvi u nutrinu, koja je kod svake Euharistijske pričesti jača. I s kojom nježnošću! Primijetili ste da onda kada se Elizabeta obraća svojoj „zvijezdi", iako to ne primjećuje, upotrebljava iste riječi koje je gore rekla svome Kristu: „o", „moj", „koga ljubim".

ZAROBI ME TAKO DA VIŠE NE MOGU IZIĆI IZ KRUGA TVOJIH ZRAKA

Ona sada ide iznutra prema van, bez da se stvarno udaljuje, kako ona kaže drugi put u svojoj molitvi. Moglo bi se Elizabetino duhovno traženje usporediti s okretnom kuglom koja stoji na vrhu i otvara se prema gore. Kada se promatra gornji dio, Elizabeta nas poučava da se posvećujemo svojim zadaćama, u tom smlislu da se od sredine prema rubu pokrećemo, iznutra prema van, od molitve prema aktivnosti - da bi se vratili Bogu u centru. Tako ćemo naučiti kako da se uvijek nanovo krećemo između centra i periferije. Kao što sv. Ivan od Križa kaže, mi se okrećemo u tijelu svoga života (između centra i periferije) oko one jedne točke, na različitim razinama. Kada se pojača naše sjedinjenje s Bogom, tada se počinje živjeti na jednoj dvostrukoj razini. Kod naše slike okrenutoga kruga opstaje duljina između centra i periferije kraća i lakša za proći i molitva i život se još više povezuju. Kada se živi u najdubljoj sredini, u sredini - u vrhu okrenute kugle, tada centar i periferija padaju u jedno i čolitva i rad ispreplići jedno drugo, kod čega molitva prati rad, a rad neprestano izaziva molitvu.

Veliki skok u Boga

Uvečer prije svoje smrti Isus reče: *„Dobro je za vas da ja odem. Jer, ako ja ne odem, Branitelj neće doći k vama, odem li, onda ću Ga vama poslati“*. (Iv 16,7) Na neki način, bolje nam je s Njegovim Duhom, nego što bi bilo kada bi gledali Isusa tjelesnim očima. Kao Uskrsnuli, Isus nije ograničen samo materijom. Po Njegovom Duhu, On je duhovno za nas prisutan i može u svima koji se njemu otvore djelovati. Duh vodi Isusu. *„On će vas poučiti i podsjetiti o svemu što sam vas učio“*, obećao je Krist. (Iv 14,26)

O, IZJEDAJUĆA VATRO, DUŠE LJUBAVI, DOĐI U MENE,

U okretanju prema vatri ljubavi postaje Elizabetina ljubav još intenzivnija. Ona usrdno moli Duha Svetoga da izvede u njezinoj duši sjedinjenje s Kristom. Kod izraza „dođi u mene“, Elizabeta citira Lk 1,35 po prijevodu Biblije koju je ona upotrebljavala: Duh Sveti „će doći u Mariju“. Ona se svjesno priključuje Marijinom stavu u velikom trenutku dolaska Krista. Na Elizabeti je sve Marijansko: otvorenost, doček, predanje nje same, poklon (dar) koji ona dobiva. Imena Marijina u toj molitvi nema, no Marijina duša je u toj molitvi savršeno prisutna.

KAO DA „RIJEČ“ U MOJOJ DUŠI POSTAJE NANOVO TIJELO

„Kao“ jedno postajanje čovjeka... Očito, jer Sin Oca je samo jedan jedini put postao Sin Marijin, za sva vremena. Ono što Elizabeta moli od Duha je mistični i duhovni dolazak Krista u nju, uzimanje u najsavršeniji posjed, dok ne bude Elizabetina duša u svim njenim pokretima slična Kristovoj duši.

DA POSTANEM NASTAVAK NJEGOVA ČOVJEŠTVA, U KOME ĆE ON OBNOVITI ČITAV SVOJ MISTERIJ

Cijelo Elizabetino biti - čovjek, bit će ispunjeno od Isusa čovjeka! On će postati njezina duša, u njoj naći svoj novi izraz. U njoj će On živjeti cijeli svoj misterij: klanjanje Ocu, neprestana molitva (molba) za svijet, živahna povezanost s Elizabetom, koja se vidljivo pokazuje u konkretnim svakodnevnim gestama njezine sestrinske ljubavi. Jer, treba se postati jedan „Sakramenat Krista“. *„Bog želi biti ljubljen, ali po tebi“*, piše Elizabeta Guite. Kako će to lijepo biti“ Konačno je Elizabeta „sjedinjena“, „preobražena“, „pobožanstvenjena“, kako je to toliko puta zaželjela, dok je sve dublje ulazila u misterij Krista. Isto tako je čeznula ući „svaku minutu dublje u dubinu tajne“, u Presveto Trojstvo. *„Otac će u svojoj kćerki prepoznati samo svoga Sina“*. Elizabeta se nada da će tu sličnost zadobiti Marijinim zagovorom. Ona piše u svojim zadnjim duhovnim vježbama: *„Ta Majka Milosti će oblikovati moju dušu, tako da njezino dijete postane jedna živa, sveobuhvatajuća slika njezinog Prvorođenca“.*
U jednom stalnom napretku do u bezgranično: Elizabeta, Marija i Krist.

I TI, O, MOJ OČE, SAGNI SE PREMA SVOME SIROMAŠNOM MALOM STVORENJU,

Elizabeta, Marija i Krist - sve troje Ikone Očeve!
Koja nježnost, o Oče! Kao jedna majka - jedna usporedba koja je vrijedna ženstvenoj Elizabeti - Ti se saginješ prema svakome od nas s pažnjom i pun ljubavi, kao što si se nad

Mariju prignuo, Tvoju poniznu službenicu, koja Tvoju dobrotu iskazuje u svom Magnifikatu. U svakom trenutku Tvoj pogled miruje, posredujući kroz ljudske oči Tvoga Sina, na meni. Kada bi toga postali konačno svjesni i oponašali Tvoj pogled u susretu sa svojom braćom i sestrama!

I SAKRI GA U SVOJU SJENU, VIDI U NJEMU SVOGA PRELJUBLJENOG KOJI TI SE SASVIM SVIĐA

„Sakri ga u svoju sjenu“, ovo je aluzija na događaj preobraženja na brdu Tabor (Mt 17,5) - jedna tajna svjetla koja je Elizabeti tako dragocjena. Ona gleda na sjaj Kristov u svoj ljepoti i eleganciji. Kao umjetnica ona želi iz svoga života učiniti umjetničke ljepote (djelo). Ili bolje: Kristov Duh će to u njoj ostvariti. I sve to za radost i zadovoljstvo Očevo. Već dugo Elizabeta čezne za tim da Mu učini radost, isto tako kao što ju želi učiniti svome bližnjemu. Ona sanja o tome da bude obostrano zrcalo, koje zrcali Krista Ocu i ljudima.

Zadnja žrtva

Mi smo slijedili veličanstveni pogled u Elizabetino razmišljanje. Molitva završava u potpunom predanju nje same „stvaralačkom djelovanju“ Trojstvenog Boga. Ona se mora samo još predati, učiniti skok u Boga, s jasnim razumom, svim srcem, zauvijek i kod toga svaku obalu ostaviti iza sebe.

O MOJ TROJSTVENI BOŽE, MOJE SVE, MOJE BLAŽENSTVO,

Ljubav pronalazi najljepša, najjača imena i tiho sebi govori: Trojica su koje Elizabeta ljubi, svaki sa svojim identitetom, čak i kad sve zajednički posjeduju. Oni se pokazuju Elizabeti tako veličanstveni da ona može reći „moj“. Zato što se ona sa svoje strane potpuno predala, može ona s „pravom“ reći „moji“, „moje sve“. *„Ti koji možeš u mome srcu sve nadomjestiti“*, misli ona s 18 godina. I kao redovnica: *„On je moj Bezgranični, u Njemu ja ljubim i ljubljena sam i posjedujem sve.“*
Često se nalazi riječ „potpuno“ ili „sve“ u njenoj molitvi. Elizabeta shvaća da je Bog najveća vrijednost, On je izvor i određenje svake druge vrijednosti. I On je već sada njezino blaženstvo.

VJEČNA OSAMLJENOSTI,

Da li je Bog „Osamljenost“? On je „Trojedini Bog!“ kad je od Marije, od tolikih svetaca, te od Elizabete i mnogih ljubljen? Kada „ljubljeni stanovi“ i „mjesta Njegove tišine“ na Njega čekaju?
Elizabeta želi ovdje povući jedinstvenost Boga, Njegovu bezgraničnu transcedenciju, Onog sasvim drugačijeg Boga, koji nas unatoč svega želi po svojoj slici i sličnosti, Onog Boga koji nam je u Isusu gotovo jednak postao.

VJEČNA DALJINA U KOJOJ SE GUBIM,

Materija jest ograničena, no Bog je „beskonačan“ i „neizmjeran“. S Elizabetom može Ga se nazvati „Beskonačnost Ljubavi“, koja nas sa svih strana preplavljuje, jedna „provalija

ljubavi“ (riječ koja je upotrebljena na kraju molitve) i Bog „Zvijezda“, Ocean svjetla i ljubavi u kojega se Elizabeta baca puna povjerenja.

JA SE TEBI PREDAJEM KAO ŽRTVA

Ta kratka rečenica dominira nad cijelom molitvom, a ne predstavlja žrtvu same Elizabete. U njoj je skupljena cijela njena namjera i sva njena odluka. S tim jednostavnim riječima, ona ostvaruje zadnji skok u Boga i od temelja se predaje Duhu koji „dolazi u nju“ da bi Krist mogao zauzeti cijelo biće. Tako se bolje shvaća riječ „žrtva“. Iako je jedan naglasak potpuna lišenost nje same što uključuje potpunu pripadnost nekom Drugom, to nije aluzija na ništa razarajuće. Elizabeta se ne predaje pandžama i kljunu neke strašne ptice. U svojoj mladosti ona je govorila o Bogu kao o orlu - te da je dobro dopustiti da nas On nosi na svojim krilima, kao što je opisano u Bibliji i kao što je čitala u „Povijesti jedne duše“. Elizabeta ovdje teži tome da bude potpuno izručena „izjedajućoj vatri“ Duha Ljubavi kao žrtva Njegovih plamenova.
Kod sv. Ivana od Križa je čitala da je Bog jedan „izjedajući plamen“ (Heb 12,29), koji bića koja zapali ne uništava već ih prožima svojim blagim plamenovima. To je vatra „koja gori bez da izgori“, kako je rečeno o gorućem grmu, u kojem je Bog razgovarao s Mojsijem. Biti žrtva Božje vatre, to znači biti preobražen u ljubav, da bi iz ljubavi živjeli, svaki dan više, danas više nego jučer, a manje nego sutra. Niti Duh, a niti Elizabeta „koja je razumjela dar Božji“ (Iv 4,10), ne mogu se zadovoljiti s nečim što bi bilo manje od Boga. Vatra nikad ne kaže dosta! (Izr 30,16)

SAKRIJTE SE U MENI, DA SE I JA MOGU SAKRITI U VAMA

Ovdje ništa nema veze s pogrebom i smrti; baš suprotno, sve je život Uskrslog, čežnja da se vidi ostvarena Isusova riječ: *„Ostanite u meni i ja ostajem u vama.“* Sve je prekriveno zrakom uskrslog svjetla. Riječ „sakriti - pogreb, pokop“ je upotrijebljena kod sv. Pavla kad budi naše sjećanje na krštenje, Sakramenat kojim nas uvodi u nosi život sam Krist (Rim 6,4). Kada Pavao potvrđuje da je naš život „s Kristom u Bogu sakriven“ (Kol 3,3), onda to Elizabeta prevodi s rječju „sakriti“. *„Ja želim kako je sv. Pavao rekao sakriti se s Kristom u Bogu, izgubiti se u tome Trojstvu, koje će jednoga dana biti naša vizija (gledanje), i u toj božanskoj jasnoći zaroniti u dubinu Misterija.“* U toj dubini je svaka radost, intimnost i nada.

TAKO DA JEDNOM SMIJEM GLEDATI BEZDAN TVOJE VELIČINE U TVOME SVJETLU!!!

Krug koji se je otvorio u prikazivanju Klanjajućem Bogu, sada se zatvara u „bezdanu Njegove veličine“. Već sada Krist - zvijezda baca svoj sjaj, no, jednoga će dana svjetlo Trojstva biti puno i prevladavajuće. Proći će svaka patnja, pobrisana svaka suza. *„Zajedno ćemo biti kod Gospodina.“ „Razumjet ćemo ljubav Kristovu koja prekoračuje svu spoznaju. I tako ćemo sve više i više biti ispunjeni puninom Božjom!“* (Ef 3,19)

„U večer života ostaje samo ljubav“

Elizabeta od Presvetog Trojstva

(Tekst uz priloženu fotografiju Elizabetinog zavjetnog križa)

Ova slika Kristova nije nikakvo umjetničko djelo nego je slika ljubavi. To je raspelo Elizabetino, kojega je ona tisuću puta promatrala i izljubila. U ovom izdanom čovjeku, koji je siromašan u svemu osim u svojoj ljubavi, divila se je ona Božjoj vjernosti. Da toj ljubavi odgovori, Elizabeta je cijelo bogatstvo svoga „neograničeno blagoslovljenog srca“ u to uložila. Na drugoj strani raspela dala je ugravirati riječi sv. Pavla: *„Ne živim više ja, nego u meni živi Krist“*. Često je imala pred sobom ovo raspelo, kod posla, kod čitanja, kod molitve.

Bez sumnje, bio je to slučaj kada je kod molitve napisala: *„o moj Kriste, koga ljubim, koji je iz ljubavi razapet, htjela bih te ljubiti, dok na njemu ne umrem…“* Jedan jednostavan pogled bio je najkraći put između dva srca, koja su jedno drugoga razumjela.

Kad je Elizabeta već bila jako bolesna i jedna prijateljica joj je poslala ružu, zahvalila joj je: *„Draga ruža počiva na srcu Raspetoga. Neprestano je promatram. Ona mi toliko toga kaže…“* Na pragu smrti je rekla da želi to raspelo u rukama: *„Mi smo jedan drugoga toliko ljubili…“*